

som anvendes til Brug i Industri og Haandværk. Som vi ogsaa har fremhævet ved tidligere Behandlinger, er det ganske urimeligt at ville gøre et af de Hjælpe- eller Produktionsmidler, som Industri og Haandværk skal benytte, saa dyrt, som Tilfældet er gennem denne forøgede Skat.

Lovforslaget om ekstraordinær Vinbeskatning er ogsaa i det store og hele en Forlængelse af den tilsvarende Lov, Lov Nr. 489 af 13. Oktober 1917, men Lovforslaget indfører en anden Beregningsmaade for at konstatere det Grundlag, hvorpaa Skatten skal udregnes, idet det hævdes, at man ikke kan gaa ud fra Detailpriserne, da mange af de Sorter, der nu fremkommer, ikke eksisterede ved Lovens Fremkomst, og der er kommet ny Import til Landet. Der er ikke Tvivl om, at ihvorvel dette Lovforslag nærmest fremtræder som en Forlængelse af den bestaaende Lov, vil den komme til at virke som en Forøgelse af Vinbeskatningen, idet Prisen paa Vin er større nu, end da Loven af 1917 blev gennemført. Der var i Loven af 13. Oktober 1917 en Bestemmelse, der tilsigtede, at f. Eks. saadanne Vine, som man kunde kalde mere daglige Rødvine, skulde kunne faas til en forholdsvis moderat Pris, idet Skatten kun skulde være af den halve Størrelse. Dette vil ikke kunne naas, saaledes som Bestemmelsen er i det nu foreliggende Lovforslag, og der er ikke Tvivl om, at dette vil i høj Grad øve Indflydelse paa Vinforbruget her i Landet.

Med Hensyn til Ølskatten, og det gælder ogsaa om Tobaksskatten, er Lovforslaget undergaaet Forandringer i Folketinget, og den Hensigt, som den højtærede Finansminister havde med at forøge Skatebeløbet betydeligt, er ikke blevet bragt til Virkelighed. Det er derfor i og for sig ikke nødvendigt at argumentere imod den tilsigtede Forhøjelse, navnlig Forhøjelsen af Afgiften paa de saakaldte skattefri Ølsorter, hvor man tænkte sig at gennemføre den samme Forhøjelse, som var tiltænkt det bajerske Øl, men jeg finder alligevel Grund til at udtale, at jeg anser det for i højeste Grad urigtigt, om man ved et saa almindeligt Nydelsesmiddel, som disse Ølsorter er, vilde være gaaet til en saa stor Forhøjelse, som den højtærede Finansminister har tilsigtet, eller i det hele taget til en Forhøjelse. Det samme gælder om den stærke Forhøjelse af Tobaksskatten, som den højtærede Minister havde paatænkt. Ogsaa denne Forhøjelse fandt vort Parti at være

altfor glubsk. Tobak er i alt Fald for de fleste ikke et skadeligt Nydelsesmiddel, men for mange ret uundværligt. Det glæder mig derfor, at det høje Folketing har foretaget den Forbedring i disse to Lovforslag om Øl- og Tobaksskatten, at man er blevet ved en Forlængelse af de bestaaende Love, dog selvfølgelig med den Forandring for Tobakkens Vedkommende, at man er kommet ind paa et andet Beregningsgrundlag. Disse Forandringer i det andet høje Ting har medført en Nedsættelse af ca. 6,7 Millioner for Ølskattens og ca. 3½ à 4 Millioner for Tobaksskattens Vedkommende. Det er altsaa med ca. 10 Millioner, Provenuet af de indirekte Skatter derved er blevet bragt ned.

Af direkte Skatter, hvorom der her foreligger Forslag, er der jo 4 i alt, nemlig overordentlig Indkomstskat, midlertidig Ændring i og Tillæg til Indkomst- og Formueskat, Arveafgift og Ejendomsskyld. De to første af disse er dem, der giver det store Udbytte, det er dem, der skal give den aldeles overvejende Del af de ca. 165 Mill. Kr., som Finansministeren venter at faa ind gennem disse Skattelove. Disse to Love skulde til en vis Grad supplere hinanden, og jeg vil minde om, hvorledes man kom ind paa denne Skattelovgivning. Det var i Aaret 1915, man vedtog den første Merindkomstskattelov. Det var den Betragtning, at de Medborgere, der havde haft de store Indtægter under Krigen, ogsaa var i Stand til under Krigen at bære en stor Del af de forøgede Udgifter, som kom til Orde, og det var denne Tanke, man søgte at føre ud i Livet gennem den den Gang vedtagne Merindkomstskat. Det blev allerede ved dette Skattelovforslags Fremkomst hævdet, at ihvorvel man kunde bifalde den Tanke, der laa til Grund for Forslaget, saa bristede den ved Udførelsen, idet man ikke alene kom til at ramme dem, der havde haft de virkelige Krigsindtægter, men det kunde ikke undgaas, at ogsaa andre Medborgere blev ramt af Skatten, idet det var meget vanskeligt at konstatere, hvad der var Krigsindkomst og hvad ikke. Der indførtes i disse Love nogle smaa Bestemmelser, der gav Finansministeren Ret til at fritage Personer for Skatten, naar vedkommende kunde bevise, at de slet ikke havde haft Krigsindkomster. Denne Lov blev gentaget ad Aare og med den Motivering, at de, der var kommet til og havde haft Krigsindkomster i det følgende Aar, burde betale lige saa vel som de, der havde haft dem i det tidligere Aar. Dels ud fra